

Brev till Sophie Elkan från Selma Lagerlöf: 1914-1917 : L 84:1 - 166

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

2515

Mårbacka sunne 19. 7. 1916

Käraste !

Här med det första ordet jag skriver på skrivmaskinen efter hemkomsten , sänder jag nu mitt varma tack till reskamraten för all kroppslig och andlig omvårdnad. Det första borde ju ha kommit sist , men då det är fråga om en badresa , så tycker man ju , att kroppen spelar en så stor roll , så att orden föllo så av sig självt. Jag tycker , att jag har haft mycken trevnad och ro under detta årets Strömstadsvistelse. Kanske att den har gått ännu mer som en stilla dröm än fjolårets , men det är ju rätt så. Det har varit en glädje för mig att se , att du kunnat bära det hotande så briljant , som du har gjort det. Du skall få se , att du kommer igenom detta på samma sätt som du har kommit igenom så mycket annat , utan att det sätter ner din själsliga kapacitet. Jag är inte ett ögonblick rädd för att du skall bli verkligen blind. Det har jag aldrig trott . Jag har varit ängslig , jag , som doktorerna , för att det skulle verka nedtryckande på dig , med jag tror nu inte , att detta blir farligt. Jag vet inte om du har en så stark stjärna , men du har en stark själ . Och det är väl det yppersta. Ja , tack för en nyttig och angenäm tid . Och tacka också jungfrurna mycket , mycket från mig.

Nu skall jag i ordning berätta vad jag erfarit , sedan vi skildes. På tåget var det stilla och varmt och sömnigt. Forsman , som var rätt sömnig , höll mig sällskap små stunder , men inte särdeles mycket. I Öxnared hade vi mycket god tid att äta middag och fingo ordentlig mat. Matsäckspåsen kom orörd till Kil , och där glömde jag den , vilket jag sedan grymt ångrade , för det där tåget till Sunne har en sådan långsamhet och fattigdom över sig , att man blir hungrig. Vid Sunne stod Gerda och väntade på perrongen , och var hjärtlig och glad åt mig. Det är , som om järnridån , som

av vid Sunne station. Lillan har varit här på väst.
Hän är mycket lika sitt porträtt, mycket aät och inte varit
nådd för mig. Jag känner mig frisk men trött, nice aet.
jämt gava Thore är. So begynn timer på
och minsta kramen är otillig på mig här alla skrimer på
och minsta kramen är otillig på mig här alla skrimer på

finns mellan oss skulle vara borta. Det är inte så omöjligt, att tala enkelt och
uppriktigt med henne, som det varit en lång tid. Det vore väl för mycken lycka, att
vänta, att hon helt skulle vara sig lik, men hon är mer lik sig än hon varit på län-
ge. Janne har inte heller börjat på att vara förarglig än, men det kommer väl. På
hem vägen från Sunne, medan vi talade om kalvar och årsväxt och allt, som hänt på
gården, säger Gerda helt plötsligt. "Ellen Ahlgren är inte hemma." Jag tänkte ju gen-
ast på Ernst Chöler, men ångrade mig strax, då jag fick höra, att hon lär vara
rätt sjuk. Hon hade gått här och klagat över trötthet, och då hade det beslutats
en Karlstadsresa. Helena, Fröken Lundgren och Gerda hade följt med, de hade haft
en rätt trevlig färd, och Ellen hade talat vid en doktor på lasarettet. Han hade
undersökt bröstet och tagit en allvarlig min på sig och bett att få rådfråga en kol-
lega. De sade, att hon måste resa bort och vila, och Ellen, som hade en god vän,
som nu låg och badade i Engelholm, och hade fått bjudning till henne, hade helt ha-
stigt och lustigt beslutat sig för att fara dit, och hade rest på söndag. Helena
bor nu i Haget och sköter den lilla och håller Henrik sällskap vid måltiderna.
Jag talade litet vid Henrik om saken på tu man hand i går, och han sade, att han
hade talat med en doktor efteråt i telefon, och då hade denne sagt, att ena lungan
var angripen. Man fick se nu vad en tids vila kunde göra, men de ville nog undersöka
hennes, så snart hon kom hem igen. Detta hade Henrik inte sagt till Ellen och säkerli-
gen inte till Gerda heller. Själv känner han sig fullt frisk och arbetar outtröttligt.
Det är ju bra märkvärdigt med denna människa, som oupphörligt är sjuk, men jag gör in-
ga reflexioner. Jag skulle mycket ha önskat, att på en eller annan anledning
hade flyttat från Mårbacka, men sjukdom önskar jag inte över någon. Den vållar bara
sorg och bekymmer var den så visar sig.

Här hemma var det festligt uppdukat suupe på verandan och till och med mjölka-
sistenten var här. Han brukar aldrig fattas vid våra familjefester. Porslinslådan
kom samtidigt med mig och blev upppackad samt mycket beundrad. Som väntat var, ser det
utmärkt ut med årsväxten på fält och ängar, men äpplen plommon och körsbär ha totalt
slagit fel. Jordgubbar finnas i mängd, men lida av regn. Jag får väl inte glömma

att tala om, att en förfärlig regnskur gick över Östra Embervik, då jag kom re-
sande med tåget. Men de nista dropparna föll, då jag steg